

เรื่องเล่าร้าวปลั่ง

รามาธิบดีล้ำค่า ด้วยนวัตกรรม นำพาสู่ความยั่งยืน

“..การเปลี่ยนแปลง..”

นางสาวสุชาดา พลายแก้ว

หอผู้ป่วยพิเศษสูติ-นรีเวช

เป็นเวลาร่วมสองปีเต็มก็ว่าได้ กับสถานการณ์โรคระบาดครั้งยิ่งใหญ่ ที่คร่าชีวิตประชาชนชาวไทยกว่านับหมื่นคน ซึ่งทุกคนล้วนทราบกันดีว่าเจ้าโรคระบาดตัวร้ายนั้นก็คือ COVID-19 ที่เริ่มระบาดหนักในประเทศไทยช่วงเดือนเมษายน 2563 ที่ผ่านมา และยังทวีความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง ไม่มีแนวโน้มที่จะยุติลง

ฉันจำเหตุการณ์การเริ่มระบาดของโรคนี้ได้ดี ซึ่งตอนนั้นเป็นช่วงครบกำหนดคลอดของพยาบาลท้องแก่อย่างฉันเอง ฉันที่มีหน้าที่เป็นพยาบาลดูแลคนไข้ในหอผู้ป่วยพิเศษ ซึ่งหากเป็นเหตุการณ์ปกติงานหอผู้ป่วยพิเศษก็ค่อนข้างหนักสำหรับคุณแม่ท้องแก่ใกล้คลอดพอสมควร แล้วก็ต้องมาตกอยู่ในสภาวะยุคโรคระบาดด้วยแล้ว ยิ่งเป็นงานหนักเพิ่มเป็นสองสามเท่าเลยทีเดียว สภาพการรับมือในสภาวะ COVID-19 ระบาดระยะแรก ความขาดแคลน ความเอาใจใส่เปรียบของพ่อค้าแม่ค้า ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เราต้องเจอ เราต้องมาประสบปัญหาขาดแคลนหน้ากากอนามัย ในยุคที่หน้ากากอนามัยสำคัญมากที่สุดสำหรับการป้องกันโรคระบาด ขาดแคลนแอลกอฮอล์ล้างมือ หากจะพอมีจำหน่ายราคาก็พุ่งไปถึงหลักพัน จากเดิมเพียงหลักสิบ ทุกคนล้วนตื่นตระหนก ในความโศกเศร้าฉันยังพอมีความโชคดีอยู่บ้าง สภาวะวิกฤตนั้นทำให้ฉันได้เห็นน้ำใจเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน คุณแม่ใกล้คลอดอย่างฉันได้รับการช่วยเหลือจากเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ทั้งในกรุงเทพและต่างจังหวัด “พี่คะหนูส่งแม่ไปให้นะ พี่ใกล้คลอดแล้ว พี่จำเป็นมากกว่าหนู” ฉันจำข้อความนี้ได้ดี ข้อความที่น้องคนหนึ่งให้เห็นภาพสถานการณ์ COVID-19 ของโรงพยาบาลรามาธิบดี ผ่านโซเชียล และทราบว่านี่คือที่ทำงานของฉัน ข้อความและหน้ากากอนามัยจำนวนไม่มากนักที่ได้รับนั้น ทำให้ฉันมีกำลังใจในการทำงานและพร้อมสู้กับโรคระบาดที่กำลังรุนแรงขึ้น ฉันคลอดลูกชายคนแรกอย่างปลอดภัย ถึงแม้ว่าจะเป็นสถานการณ์ที่ไม่ปกติ ต้อง swab COVID-19 ก่อนคลอด รอผลอย่างยาวนาน กังวลยิ่งกว่ารอคลอด ดะเอียด จำกัดคนเฝ้าห้องพิเศษเพียง 1 ท่าน แต่ฉันก็ผ่านมาได้

90 วันสำหรับชีวิตคุณแม่ลูกอ่อนเลี้ยงลูกอยู่บ้าน ผ่านไปไฉฉา ฉันกลับมาทำงานในวิถีแม่หลังคลอด ที่ต้อง “บ๊ิมนม” คำติดติดปากของแม่หลังคลอดที่ต้องกลับมาทำงาน และเก็บน้ำนมส่งให้ลูก ฉันเองก็ฝากลูกชายไว้กับคุณแม่ของฉัน ให้ท่านดูแลอยู่ต่างจังหวัดจึงกลายเป็นคุณแม่กักบ๊ิมนมนั่นเอง หลังจากลาคลอด สถานการณ์โรคระบาดดูเหมือนจะดีขึ้น ทุกอย่างเหมือนจะเริ่มกลับสู่สภาวะปกติ เพียงแต่เราต้องใช้ชีวิตแบบ new normal ใส่หน้ากากอนามัย เว้นระยะห่าง ล้างมือ บรรยายการทำงานเริ่มกลับมาเป็นปกติ แต่แล้ว ช่วงสงกรานต์ปี หรือใกล้เทศกาลปีใหม่ covid-19 กลับมาระบาดอีกครั้ง จำนวนผู้ป่วยลดลงจากการปรับเปลี่ยนการรักษาของทีมแพทย์ การบริหารของโรงพยาบาล หอผู้ป่วยที่ฉันทำงานถูกปิด และปรับเป็นพื้นที่กักตัวของเจ้าหน้าที่กลุ่มเสี่ยง วิถีแม่หลังคลอดอย่างฉันที่ต้องทำหน้าที่ผลิตนมส่งลูกชายเริ่มกังวลใจ ทั้งกลัวเสี่ยงได้รับเชื้อระหว่างดูแลกลุ่มเสี่ยง ทั้งกลัวนมที่จะส่งให้ลูกปนเปื้อน และการเดินทาง หรือการขนส่งขณะนั้นก็เคร่งครัดในการข้ามเขตจังหวัด ทั้งกลัวการเปลี่ยนรูปแบบงานที่เคยทำ ถึงเวลาตัดสินใจจะไปต่อหรือพอแค่นี้ ฉันตัดสินใจปิดฟาร์มนมเมื่อลูกชายเข้าเดือนที่ 10 อาจจะดูไม่นานสำหรับแม่หลายคน แต่สำหรับฉันที่ต้องรับมือกับการเปลี่ยนแปลง ฉันว่านี่คือทางเลือกที่ดีที่สุดสำหรับตัวเองและลูกชายอันเป็นที่รัก โรงพยาบาลรามาธิบดีเริ่มเกิดวิกฤตการณ์ ผู้ป่วย COVID-19 จำนวนเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องเปิด Hospitel หรือโรงแรมสำหรับผู้ป่วยที่มีอาการไม่รุนแรง เรียกว่าผู้ป่วยสีเขียว นั่นเอง เพื่อนร่วมงานที่หอผู้ป่วยถูกส่งไปช่วยดูแลผู้ป่วย COVID-19 ที่ Hospitel ฉันจึงตัดสินใจหยุดการบ๊ิมนมและขอหัวหน้าไปร่วมทีมกับทุกคนด้วย ฉันไม่เคยเจอรูปแบบการทำงานแบบนี้มาก่อน สถานการณ์ตอนนั้นที่บางวันต้องทำงานทั้งวันทั้งคืน รูปแบบการทำงานที่เราช่วยกันก่อตั้งกลุ่มดูแลผู้ป่วยจากเจ้าหน้าที่หอผู้ป่วยต่างๆ ที่ถูกส่งมาช่วยโรงพยาบาลก่อตั้งทีม ลองผิดลองถูก รูปแบบการทำงานภายใต้ชุด PPE การทำหัตถการต่างๆ ภายใต้ชุดที่ร้อนอึดอัด และต้องแข่งกับเวลา เหนื่อยนะ แต่ทุกครั้งก็เหนื่อย เมื่อหันไปเจอรอยยิ้มของทีม เสียงเชียร์จากทีมผ่านฉากกั้น ผ่านกล้องวงจรปิด คำขอบคุณจากผู้ป่วยที่ถูกกักตัวจำกัดบริเวณ และที่ขาดไม่ได้กำลังใจจากทางบ้านผ่านหน้าจอมือถือ ทำให้ฉันพร้อมสู้กับงานตรงหน้า

4 เดือนกับการทำงานในที่ที่ฉันไม่คุ้นเคย เพื่อนร่วมงานที่ผลักดันเปลี่ยนแปลง ทีมแพทย์ทีมเภสัช ฉันว่างานนี้ก็เป็นงานที่ทำทนาย เป็นประสบการณ์ที่น่าจดจำ เป็นช่วงหนึ่งของชีวิตที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ฉันไม่ได้กลับบ้านไปเจอหน้าลูก เจอหน้าครอบครัว ไม่ได้กอด ไม่ได้หอม แต่อย่างน้อย สื่อโซเชียลยังทำให้ฉันได้พูดได้คุย ได้ยินเสียงได้เห็นหน้าครอบครัว ทำให้ฉันมีแรงทำงาน มีแรงสู้ สู้ไปพร้อมๆ กับเพื่อนร่วมงาน หลังจากสถานการณ์คลี่คลาย Hospitel ปิดลง ฉันและทีมถูกส่งกลับมาทำงานที่เดิม แต่การให้บริการผู้ป่วยกลับเปลี่ยนไป ฉันจำเป็นต้องดูแลผู้ป่วยศัลยกรรม ดูแลผู้ป่วยจักษุ ทั้งหญิง ทั้งชาย ทั้งเด็ก ทั้งผู้ใหญ่ การแลกเปลี่ยน เรียนรู้ เริ่มต้นใหม่อีกครั้ง ฉันเหมือนกลับไปเป็นน้องพยาบาลจบใหม่ เรียนรู้อะไรใหม่ๆ จากทีมศัลยกรรม ทีมจักษุ สิ่งต่างๆ ล้วนเป็นประสบการณ์ที่คิดว่าไม่น่าจะเกิดขึ้นกับพยาบาลสูติอย่างฉัน การเรียนรู้ซึ่งกันและกันกับทีมต่างแผนก เป็นไปอย่างราบรื่น สนุกสนาน เกิดความกลมเกลียวในเพื่อนร่วมงานต่างแผนก จบจนปัจจุบัน

ทุกความรู้สึกตลอดระยะเวลาสองปีที่ผ่านมา ล้วนก่อเกิดจากการเปลี่ยนแปลง ที่ฉันเองก็ไม่ว่าว่าการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจะยัง คงหมุนเวียนต่อไปอีกมากน้อยเพียงใด ที่ทำงานที่เคยชิน อาจกลายเป็นแหล่งเรียนรู้ใหม่ที่เราทุกคนต้องพร้อมรับมือ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับการยอมรับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นภายในระยะเวลาเพียงแค่สองปี ถึงแม้จะเป็นช่วงเวลาไม่ถึงครึ่งของการทำงานที่ผ่านมาของฉัน แต่ฉันเชื่อว่า หากเราทุกคนลองเปิดใจ ลองปรับตัว ลองเปิดโอกาสให้ตัวเองได้เรียนรู้ เปิดใจรับเพื่อนใหม่ การทำงานในรูปแบบใหม่ จะทำให้เราผ่านการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ไปได้ ฉันไม่รู้เลยว่าในอนาคต ที่ทำงานของฉันจะเปลี่ยนเป็นรูปแบบไหน ฉันจะต้องโยกย้ายไปช่วยหน่วยงานอื่นอีกหรือไม่ แต่ฉันพร้อมจะปรับตัว ยอมรับการเปลี่ยนแปลงนั้น เพื่อช่วยเหลือองค์กร เพื่อช่วยเหลือผู้ป่วย เพื่อทำหน้าที่ลูกที่ดีของพ่อแม่ แม่ที่ดีของลูกเพื่อสร้างความมั่นคงให้กับครอบครัว ในวันนี้ฉันยอมรับแล้วว่า ทุกสิ่งรอบตัวย่อมมีการเปลี่ยนแปลง เหมือนโลกที่หมุนเวียนเปลี่ยนแปลงทุกวันตามกาลเวลา เพียงแต่รอแค่ว่าการเปลี่ยนแปลงนั้นจะเร็วหรือช้า จะสั้นหรือยาวนานแค่นั้นเอง

...ไม่มีใครย้ายอยู่กับที่ได้ตลอดไป ทุกคนล้วนต้องก้าวเดินต่อไป พร้อมกับการเปลี่ยนแปลง..